

280251

Clay Central University Library

Taner de argint

Scanderbeg, vestitul patriot albanez, a fost, după cum se știe, un războinic neînfricat. Când Turcii au pus stăpânire pe Lissa, unde odihneau rămășițele sale pământești, și-au împărțit praful care rămăsese din inima lui și fiecare și-a pus pe piept o părticică pentru a deveni tot așa de nebruit și invulnerabil ca și eroul.

Dar curajul nu e deajuns. Trebuie să fie însoțit de bunățate, pentru ca nu cumva acesta să se transforme în cruzime. Mamele bretone doresc ca fiii lor să aibă atât curaj cât și bunățate; acesta este motivul pentru care, în momentul când îi lasă să plece să-și croiască o soartă, ele se duc și fac sfântului Guénolé această rugăciune:

„Sfinte mare, dă fiului meu două inimi: o inimă de leu pentru a munci și a lupta, și o inimă de porumbel pentru a iubi pe aceia cari suferă și să se devoteze lor”.

Să fim și lei, dar și porumbei!

Nu de mult, o doamnă profesoară dintr'o școală de fete dăduse următorul subiect de compunere: „Povestii cea mai frumoasă zi din viața voastră”.

Nu mică i-a fost mirarea când a cetit încheierea uneia din compunerii! Iată ce cuprindea:

„Cea mai frumoasă zi din viața mea a fost atunci când tata a fost aruncat la închisoare; aceasta a făcut ca mama să nu mai fie bătută când el venea dela cârciumă; din ziua aceea am avut pâine, iar eu cu frății mei nu ne-am mai ascuns sub masă de frică”.

Se poate ghici oribila dramă pe care o descopereau aceste rânduri. Profesoara nu și-a putut stăpâni lacrimile. Și câte familii sunt, cari nu cunosc altă soartă decât pe aceea a mizeriei și a teamei, pentru că șeful a ajuns victima acestui flagel social — alcoolismul! Cei cari suferă cel mai mult de pe urma acestui rău sunt copiii. Din rândul acestora se recrutează toată mulțimea de nemulțumiți, criminali, recidiviști, candidați la sinucidere, etc. Ce am putea face pentru a-l combate cu succes?

Un lucrător dintr'un port scoțian povestește dimineața soției sale un vis pe care îl avusese noaptea. Văzuse — spunea el — patru șobolani apropiindu-se de el, unul după altul. Cel dintâi era mare și gras, ceilalți doi erau foarte slabi și al patrulea era orb. Sărmanul om era foarte neliniștit, căci au-

zise spunându-i-se că șobolanii aduc nenorocire. Vai! Sărmana lui soție nu găsea nicio tâlcuire a visului. Dar băiețașul lor, foarte inteligent, fu un fel de Iosif al acestui Faraon modern: „Șobolanul mare și gras, zise el tatălui, este cârciumarul din colț pe care tu îl vizitezi des și căruia îi dai banii. Cei doi șobolani slabi suntem noi, mama și cu mine, iar cel orb ești tu, tată!” E de crezut că omul nostru n'a mai așteptat împlinirea visului.

Credincios convins, cetitor fervent al Bibliei și, ceva mai mult, abstinent hotărât, Thomas Masaryk era condus de principii de cari nu se depărta niciodată. El și-a exprimat convingerile în cugetări cari merită să fie păstrate, după cum se vede din cele ce urmează:

— Acela care nu poate să înceapă cu lucruri mici, nu va cunoaște niciodată mărirea.

— Omul de geniu este acela care a învins desgustul său firesc de a lucra.

— Toți muncitorii cinstiți sunt egali, și un bun fierar nu este mai puțin de admirat decât un bun președinte.

— Nu încerca totdeauna să fii cel dintâi; adesea este destul să fii și al doilea sau al treilea.

— Nu este mare decât ceea ce este adevărat.

— Oamenii se slujesc de forță și minciună pentru că le e frică.

— Numai munca îndârjită formează caractere.

— Omenirea are nevoie de adevăr și cinste; deci fiecare să fie cinstit înainte de toate față de el însuși.

— Când este vorba de un principiu, compromisul este din punct de vedere moral imposibil.

Odată un băiețaș sdrențaros privea la un tablou reprezentând pe Hristos, expus în vitrina unui magazin.

— Cine e acesta? întrebă un domn, care observă pe băiat.

Băiatul privi la omul acesta puțin cam surprins, ca și când i-ar fi fost milă de neștiința lui, și îi explică:

— Acesta este Isus.

Apoi merse cu el ca să-i povestească cine era Isus, ce a făcut El, și multe întâmplări din viața Lui. Spre încheierea povestirii, vocea băiatului deveni o simplă șoaptă, și zise:

— Și ei L-au răstignit, domnule! L-au răstignit!

Domnul dădu să plece, dar micul sdrențaros strigă fericit după el:

— Stai, domnule! Nu ți-am spus partea cea mai bună. El a înviat iarăși, domnule, a înviat iarăși!

Băiatul știa, și știa chiar bine, ceea ce apostolii nu știau la început, și ceea ce mulți așa ziși creștini nu pricep încă. Minunea învierii lui Hristos rămâne o simplă minune pentru mii de urmași numai cu numele ai Mântuitorului. Pentru ei aceasta e un fel de poveste frumoasă, o legendă frumoasă, dar n'a ajuns o putere în viața lor.

Adevăratul creștin trăiește în puterea învierii lui Hristos. El nu se gândește la un Hristos mort, ci la un Mântuitor viu, alături de fiecare. Și acest gând de seamă face deosebirea între o viață învinsă și una învingătoare.

Coperta: *Priveliște din Turingia.*

Amicul Tinerimii

Revistă bimestrială pentru îndrumarea morală a Tineretului

Tineri, e timpul vostru!

În jurul nostru se ridică mii și mii de băieți și fete, tineri și tinere, o armată de tineri falnici, gâlgâind de viață, radiind de nădejde, peste măsură de entusiaști. Ei năpădesc școlile secundare și superioare, dau năvală în colegii și universități, absorbind, în condițiile cele mai avantajoase, cunoștința strânsă de-a-lungul veacurilor.

Plini de curaj și ambiție, se luptă pentru succes, făcând planuri pentru cuceriri mari, visând de iubire, cămin și cele mai prețioase lucruri ale vieții. Ageri, sprinteni, activi, cu spirit critic, privesc în jurul lor plini de uimire la această lume stranie și frământată în care se găsesec.

Ce cuprinde în sine viitorul pentru toți acești tineri? Ce poziție vor lua ei față de sfârșitul îngrozitor al acestui ceas hotărîtor?

Se lasă umbrele

Vai, norii cei întunecoși ai desnădejdei și ruinei omenirii, rostogolindu-se de pretutindeni dela orizont, își aruncă deja umbrele lor asupra acestor frumoase vieți tinere!

Tineretul nu poate să evite criza aceasta. Ei sunt cuprinși în ea.

Nădejtile tineretului sunt așintite asupra viitorului. Oare le va da acesta ce așteaptă?

Furtuna urlă deja în jurul lor. Mâini iubitoare poate s'o mai țină pentru o vreme să nu bată cu toată puterea ei peste capetele lor, dar acestea nu pot să asigure un adăpost continuu. Mai curând sau mai târziu toți trebuie să fie cuprinși, pentru că stările de lucruri în cari se găsește lumea în zilele acestea sunt pe o scară întinsă și fără precedent, îmbrățișând întreaga omenire. Avem de întâmpinat „nu naufragiul unei națiuni, ci naufragiul unei lumi”, spunea un mare bărbat de stat. În politică, religie și viață socia-

lă, scena este pregătită pentru turburări înspăimântătoare, cari pot schimba cursul istoriei. Războaie, revoluții și foamete, amenință totul. Cu noui și mari surse de putere în mâinile oamenilor, cu pasiuni sălbatice nesupuse, cu demoni la lucru, aproape totul este posibil. Și în toate aceste desfășurări de evenimente tineretul din zilele noastre va fi chemat să-si facă partea lui.

Tot așa după cum în trecut marile crize au scos la iveală bărbați cari să le facă față, fără îndoială că și în vremurile acestea mulți

tineri și tinere vor simți un puternic și profund îndemn să se ridice deasupra turburărilor copleșitoare, și să triumfeze asupra lor. Ei vor tinde spre înfăptuiri mari, în ciuda împrejurărilor grele. Cu cât mai întunecos va fi viitorul, cu atât mai disperat se vor lupta ca să iasă prin el la lumină. Aceasta este calea tineretului.

Tineretului îi plac greutățile. Dacă este vreo luptă de purtat, ei sunt acolo, gata s'o ducă la capăt. Dacă este vreo cauză înălțătoare, care tânjește după ajutor, ei se avântă cu tot ajutorul și fâlnicia lor plină de entuziasm, dând acesteia tot ce au mai bun. Pot să spună cei mai în vârstă că tineretul este indiferent și nepăsător; dar arătați-le o lucrare pe care nimeni altcineva n'a dus-o la îndeplinire, o problemă care s'a susțeras oricărei soluții, o țintă pe care nimeni altcineva n'a atins-o, un record care trebuie să fie bătut, și ei se vor avânta, uneori cu o iuțală turburătoare, în viața și acțiune.

Imprejurările mari dau naștere în totdeauna la suflete mari din rândurile tineretului. Orice criză, fie în timp de războiu, fie în timp de pace, a dus la descoperirea de tineri și tinere, de capacități și puteri ascunse nebănuite. Tot astfel în această cea mai mare criză a veacurilor, tineri de orice categorie, și în deosebi aceia cari și-au închinat viața în slujba lui Dumnezeu, vor fi mânați de însăși solemnitatea timpurilor la fapte de eroism și sacrificiu de sine, fără seamăn în anele istoriei. Incordarea conflictului final va scoate la iveală pe cei mai nobili fii ai pământului.

Așa dar, știind toate acestea, nu este un privilegiu mic să trăiești într'o vreme ca aceasta, și cu tineri hotărâți. Ca să vezi cum evenimentele duc spre culminarea veșnicului plan al lui Dumnezeu, desfășurarea ultimelor părți de profeție neîmplinită, gruparea forțelor binelui și răului pentru conflictul final, este cu siguranță o rară ocazie — dorită de patriarhi, profeți și apostoli, dar re-

zervată pentru tinerii din această generație.

Fapte nobile așteaptă

Când ochii Domnului privesc încoace și încolo peste tot pământul în zilele noastre, căutând pe aceia ale căror inimi sunt întoarse spre El, ei se opresc iarăși și iarăși asupra tinerilor buni și viguroși, asupra tinerelor pătrunzătoare și atente, din generația care se ridică. El dorește ca acești tineri să se predea Lui fără rezerve, pentru ca El să-i poată folosi cu putere în ultimele scene. El are lucruri mari pe cari ei să le aducă la îndeplinire, lucruri cari cer cel mai mare curaj, cea mai mare bărbăție, cea mai mare răbdare. În rândurile lor El vede pe cei mai puternici luptători ai Săi, cari vor susține onoarea Numelui Său împotriva celei mai îndârjite opoziții din partea lui Satana. Între ei El vede martori cari îi vor rămâne credincioși, chiar dacă s'ar nărui cerul.

Timpurile în cari trăim noi pot fi timpuri de șomaj în ce privește ocupațiunile vremelnice, dar pentru copiii lui Dumnezeu n'a fost niciodată mai mult de făcut ca acum. Niciun tânăr sau tânără care dorește să facă voia Sa nu va duce lipsă de lucru. Lenevia pentru luptătorii lui Dumnezeu este un lucru de necrezut. Lor le

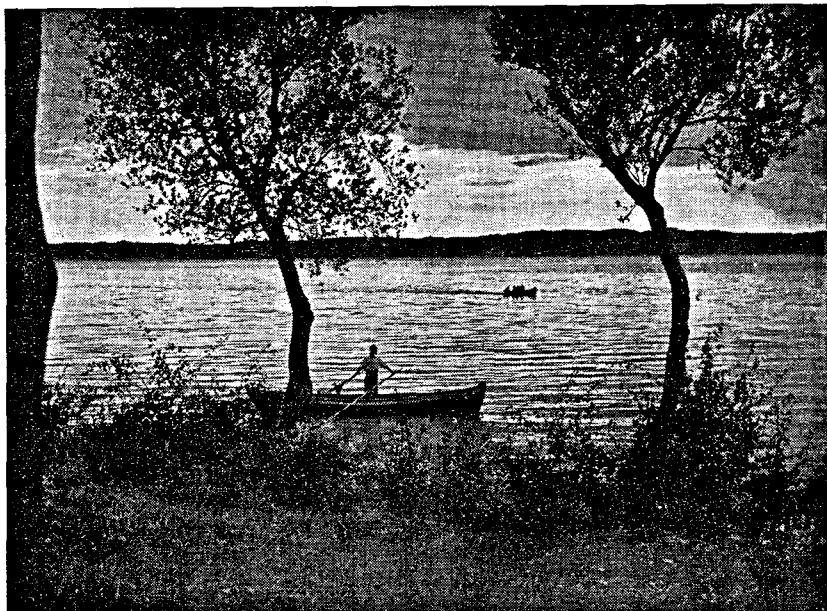
incredințează sarcina de a duce omenirii întregi ultima Sa solie de avertizare și mântuire. Lor le revine datoria de a trezi pretutindeni bărbați și femei la înțelegerea deplinei însemnătăți a acestui timp solemn, punând la lucru toate puterile ființei lor, prin graiu și prin scris, vestind și vizitând, prin lucrare misionară și pe calea tiparului. Printr'o lucrare din iubire față de cei săraci, bolnavi și neputincioși, Dumnezeu dorește ca ei să descopere oamenilor iubirea Sa, și să-i atragă înapoi dela căile lor rele spre a-I sluji din toată inima.

Invitația lui Dumnezeu adresată tineretului din aceste zile este cu adevărat o chemare la fapte nobile. Însăși gravitatea crizei le pune la îndemână ocazii nenumărate pentru a lucra. Toți cei cari se predau Lui și trec cu toată inima de partea Lui, fiind hotărâți să facă astfel ca lucrarea Lui să triumfe asupra tuturor împotrivorilor, și cu orice preț „să țină poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus”, vor face constatarea că El va onora credința și curajul lor. El nu-i va lăsa desamăgiți. El va găsi de lucru pentru ei mai mult decât pot face, și pâinea și apa le va fi asigurată.

Când tânărul bogat veni la Domnul și vorbi cu El despre calea vieții, ni se spune că „Isus S'a uitat țintă la El și l-a iubit”. Marcu 10, 21: El dorea să facă binele. Păzea poruncile după toată cunoștința sa. Isus Se simțea atras de acest tânăr frumos, fâlnic și viguros, și Se bucura de viața sa curată și frumoasă. Nimeni nu se apropiase atât de mult de Isus ca să aibă o așa perspectivă pentru viitor. Ce mari posibilități se găseau aci! Cu siguranță că din acest tânăr voinic se putea face un puternic atlet al dreptății. Pentru a pune viața sa în legătură cu canale mai bogate și mai adânci, Isus îi dădu ideea unui act de sacrificiu. El dorea ca tânărul să înțeleagă că păzirea poruncilor, deși era un lucru de

(Urmare la pag. 12)

Fii liniștit.... Eu sunt Dumnezeu

Ilie era ascuns într'o peșteră de pe muntele Horeb, fugind ca să-și scape viața înaintea amenințărilor împărătesei nelegiuite a lui Izrail, Izabela. „A trecut un vânt tare și puternic, care despica munții și sfărâma stâncile. Domnul nu era în vântul acela“. Apoi a urmat un puternic cutremur de pământ, „și după cutremurul de pământ, a venit un foc“, dar Domnul nu era în niciunul din acestea. Apoi a venit un susur blând și liniștit“. Când l-a auzit, Ilie a recunoscut că Domnul îi vorbea, și „și-a acoperit fața cu mantaua, și a ieșit și a stătut la gura peșterii“, unde a primit o solie de mângâiere și încurajare. Așa vorbi puternicul Conducător al universului către profetul Său, și tot așa a vorbit El copiilor Săi de-a-lungul veacurilor. El nu Se manifestă în chip sgomotos, ci în mod liniștit.

Când copiii lui Izrail erau tăbăriți în fața Mării Roșii, fără niciun mijloc de scăpare din fața armatei Egiptenilor, care se apropia de ei din ce în ce mai mult, poporul s'a îngrozit și și-a arătat dorința că ar fi fost mai bine să rămână în Egipt, decât să iasă și să moară acolo în pustiu. Auzind plângerile lor, Moise, conducătorul lor, îi încurajă să nu se teamă, să stea pe loc, și să vadă izbăvirea dela Domnul. Ei nu se puteau ajuta pe ei înșiși, și în timp ce așteptau ca Dumnezeu să Se aperse Singur, avu loc o minune înaintea ochilor lor. „Domnul a pus marea în mișcare.... El a

uscat marea, și apele s'au despărțit în două. Copiii lui Izrail au trecut prin mijlocul mării ca pe uscat, și apele stăteau ca un zid la dreapta și la stânga lor“.

Același sfat a fost dat lui Iosafat, împăratul lui Iuda, când, spre sfârșitul domniei lui, a fost asediat de oștirile Moabiților și Amoniților. Fiind în mare strâmtoare și dându-și seama de nepuțințioșia lui, el strigă la Dumnezeu după liberare din mâinile vrăjmașilor săi. Ca răspuns la rugăciunea sa, a venit cuvântul acesta prin Iahaziel, profetul: „Nu vă temeți și nu vă spăimântați dinaintea acestei mari mulțimi, căci nu voi veți lupta, ci Dumnezeu“. Și așa a fost. A venit asupra lui Iuda o liberare așa de puternică, încât „groaza Domnului a apucat toate împărățiile celorlalte țări, când au auzit că Domnul luptase împotriva vrăjmașilor lui Izrail“.

Împăratul Siriei se războia împotriva poporului lui Dumnezeu, dar fără prea mare succes. În cele din urmă i s'a adus la cunoștință că profetul Elisei încunoștința pe împăratul lui Izrail de toate planurile sale de luptă, și astfel îi dădea posibilitatea să scape totdeauna. Atunci el trimise spioni ca să afle unde locuiește profetul.

Inserare pe lac.

I s'a adus vestea că se găsește la Dotan.

La câteva zile după aceasta, într'o dimineață, servul lui Elisei se trezi și văzu că cetatea era împresurată de detașamente puternice ale armatei siriene. Dând busna să înștiințeze pe stăpânul său, exclamă: „Vail domnul meu, cum vom face?“ Foarte liniștit, Elisei răspunse: „Nu te teme, căci mai mulți sunt cei cu noi decât cei cu ei“. Apoi el se rugă Domnului ca să deschidă ochii tânărului. Și când rugăciunea a fost ascultată, ce a văzut el? „Și Domnul a deschis ochii slujitorului care a văzut muntele plin de cai și cară de foc împrejurul lui Elisei“. Așa a fost de mare înfrângerea infumuraților Sirieni, „că nu s'au mai întors pe ținutul lui Izrail“.

Nebucadnețar, împăratul Babilonului, a făcut odată un mare chip de aur, așezat în câmpia Dura, și a convocat pe toți slujitorii împărăției sale dela ocupațiunile lor obișnuite, ca să ia parte la târnosirea lui. El a mai hotărât ca fiecare ins să se plece în ge-

nunchi și să se închine la acest chip de aur. Și dacă cineva n'avea să asculte de această poruncă, avea să fie aruncat în cuptorul încins cu foc. Totuși, cu acest prilej erau de față trei tineri cari se împotriveau în chip conștient. Ei credeau că numai lui Dumnezeu trebuie să I se aducă închinare. Când muzica dădu semnalul ca toți să se plece în genunchi înaintea chipului, acești tineri rămăseră în picioare. Vestea despre purtarea lor ajunsese la urechile împăratului, care se umplu de mânie. Împăratul se oferi să le mai dea o ocazie, dar Șadrac, Meșac și Abed-Nego răspunseră foarte simplu: „Noi n'avem nevoie să-ți răspundem la cele de mai sus. Iată, Dumnezeul nostru, căruia li slujim, poate să ne scoată din cuptorul aprins, și ne va scoate din mâna ta, împărate. Și chiar de nu ne va scoate, să știi, împărate, că nu vom sluji dumnezeilor tăi, și nici nu ne vom închina chipului de aur, pe care l-ai înălțat!”

Aproape ieșit din fire de mânie, Nebucadnețar dădu poruncă să se încingă focul de șapte ori mai tare ca de obicei, și ca acești Ebrei să fie bine legați și aruncați în foc. Cei trei tineri știau lucrul acesta și se încredeau în mod absolut în Dumnezeul lor — adevăratul și viul Dumnezeu. Credințioșia lor față de El a fost răsplătită, fiind liberați de flăcări, deși căldura era așa de puternică, încât aceia cari i-au aruncat în cuptor au murit.

Peste câțiva ani, împăratul Darius al Medo-Persiei a fost influențat să dea un decret ca timp de treizeci de zile nimeni să nu înalțe o rugăciune niciunui Dumnezeu și niciunui om, ci numai împăratului. Daniel, primul său ministru, n'a ascultat de porunca aceasta. El nu putea să facă așa ceva în chip conștient. De aceea, se ducea în camera sa, deschidea fereastra, și se ruga cu fața spre Ierusalim de trei ori pe zi, „cum făcea și mai înainte”. Din pricina acestei nesupunerii la legea neschimbătoare a Mezilor și Perși-

lor, a fost aruncat în groapa cu lei. Cu toate acestea el n'a fost lăsat fără ocrotire, pentrucă Domnul a trimes pe ingerul Său și a închis gura leilor, ca să nu-i facă niciun rău, „pentrucă avusesse încredere în Dumnezeul său”.

În zilele apostolilor, împăratul Irod ucise pe Iacob, fratele lui Ioan, cu sabia. Din pricină că aceasta a plăcut iudeilor, el s'a întins să prindă și pe Petru. În noaptea dinainte de a fi omorît, Petru, legat în lanțuri de doi soldați, dormea. Ce minunată dovadă de încredere în Dumnezeu! Dormea cu moartea în față! Omul acesta cunoștea pe Dumnezeu căruia îi slujea, și avea o credință absolută că are să fie scăpat de sabia lui Irod, dacă aceasta era voia Lui. Dacă nu era bine ca vieța sa să fie cruțată, atunci el știa că are să fie omorît ca și Iacob cu câteva zile mai înainte. Aceasta este o frumoasă pildă de completă predare pe seama voinței divine.

În timpul nopții, Petru a fost trezit din somn de un inger, care i-a zis: „Scoală-te iute!”, și când s'a sculat, lanțurile au căzut de pe mâinile sale. Solul ceresc l-a condus afară din închisoare, în stradă, și acolo l-a lăsat. Atunci apostolul și-a dat seama că nu

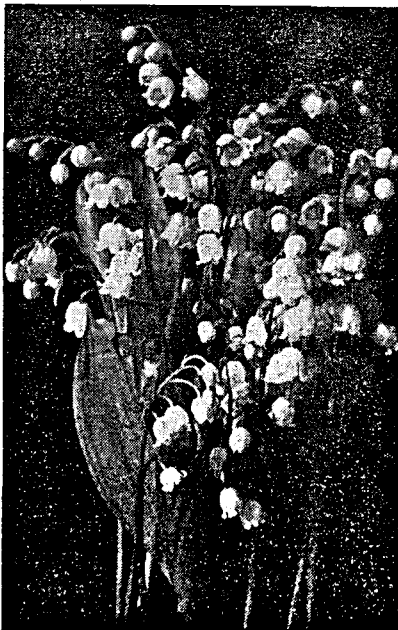
visează, și că într'adevăr a fost liberat din închisoare. Dumnezeu său fusese credincios față de el, tot așa după cum el fusese credincios față de Dumnezeu.

Pavel, puternicul apostol al Neamurilor, știa de asemenea pe cine servește! Înainte de convertire, el credea că face voia lui Dumnezeu, persecutând pe urmașii lui Hristos. Era așa de plin de râvnă pentru cauza sa, încât a fost nevoie să fie trântit la pământ și lovit cu orbire înainte de a recunoaște că e pe o cale greșită. Dar când a fost convertit, râvna lui era tot așa de mare pentru Hristos, cum fusese și mai înainte împotriva Lui.

A fost Pavel totdeauna lipsit de greutate? A fost el lăsat în pace să facă ce vrea? Nu, nicidecum! Iată aci un raport care dă suferințele lui pentru Isus: „De cinci ori am căpătat dela Iudei patruzeci de lovituri fără una; de trei ori am fost bătut cu nuiiele; odată am fost improșcat cu pietre; de trei ori s'a sfărâmat corabia cu mine; o noapte și o zi am fost în adâncul mării. Deseori am fost în călătorii, în primejdii pe râuri, în primejdii din partea tâlharilor, în primejdii din partea celor din neamul meu, în primejdii din partea păgânilor, în primejdii în cetăți, în primejdii în pustie, în primejdii pe mare, în primejdii între frații mincinoși: În osteneți și necazuri, în priveghiuri adesea, în foame și sete, în posturi adesea, în frig și în lipsă de îmbrăcăminte”.

Dar aceasta n'a fost totul. Pavel și-a petrecut ultimii ani ai vieții ca întemnițat la Roma, unde în cele din urmă a fost decapitat din porunca împăratului Nero. El a îndurat toate acestea cu bucurie, din pricină că iubea pe Domnul său și se încredea în El. Cu puțin timp înainte de moartea sa, dădu această mărturie: „Căci știu în cine am crezut, și sunt încredințat că El are putere să păzească ce l-am încredințat până în ziua aceea”. Nu era niciun pic

(Urmare la pag. 11)

Inainte, marș!

Era în timpul unei bătălii crâncene. Se întuneca văzduhul de atâta praf și fum, iar țărâna scormonită de explozia proiectilelor inamice era amestecată cu sânge și fărâme din corpurile bravilor ostași ce murise la datorie. Inaintarea devenise imposibilă, pierderile erau foarte mari și o oprire pe loc însemna decimarea întregii unități. Comandantul văzând că orice efort de înaintare este zadarnic, ordonă retragerea. Un currier anunță: stegarul să se oprească și gornistul să sune retragerea. Dar, lucru ciudat! În loc de retragere, gornistul sună înaintarea. Stegarul porni cu pași grăbiți, ostașii se însuflețiră și porniră la atac cu un nou avânt. Bătălia ajunse punctul culminant și după câteva salturi disperate linia de foc este cucerită, dușmanul învins, iar biruința câștigată. Gornistul chemat să-și ex-

plice purtarea, răspunse comandantului său: „Să trăiți, Domnule Comandant, n'am învățat să sun decât înaintarea. . . .”

Iubiți tineri! Și noi suntem angajați într'o mare bătălie' spirituală pe viață și pe moarte. Aci nu este vorba numai de cucerit o poziție inamică și de o înfrângere a dușmanului ci chiar mai mult: să ne cucerim pe noi înșine pentru un scop înalt și o misune cu urmări veșnice. În fața noastră stau oștile unui agresor, care oricând are gust, ne calcă teritoriul, pune stăpânire pe instituțiile noastre, dirijându-le în scopul urmărit de el. Apoi ne obligă la un tribut greu, pe care nu vrem și nici nu trebuie să i-l dăm. Indrăzneala lui este mare, mijloacele de cari se servește sunt din cele mai viclene și nici un efort nu este prea mare pentru el întru ajungerea scopului urmărit.

Inima, care este teritoriul țării noastre, cu sentimentele cele curate și atât de gingașe pe cari Pronia Cerească le-a sădit în ea; creerul, cu funcțiunile lui de cugetare și conducere a întregului sistem nervos; ochii, minunatul aparat cu care înțelegem tot ceea ce ne înconjoară și care întregește gândurile noastre; gura, cu care putem însufleți chiar și pe cel muribund și cu care putem ridica-o cântare dulce și armonioasă către Făcătorul nostru; mâinile și picioarele a căror misiune pentru îndeplinirea acțiunilor plănuite, este hotăritoare; toate sunt obiective strategice, pe cari inamicul nostru încearcă să le cucerească rând pe rând. Dacă reușește, ne conduce spre fapte al căror efect nici nu poate fi bănuțit.

Nu există nimeni care să nu fie angajat în această bătălie. Un pact de neagresiune este egal cu o capitulare în fața lui. Rămâne deci lupta. Oameni cari ar putea întreprinde fapte într'adevăr mari, sunt paralizați în totul de

atacurile de guerila pe cari acest inamic le dă împotriva lor. Familii întregi sunt despărțite, copii urăsc pe cei cari le-au dăruit vieața și tineri ridică pumnul în fața perilor cărunți. Și, în loc ca secolul nostru să aducă pacea și fericirea propovăduită cu atâta convingere de cei ce doresc binele omenirii, pare că umbrele morții cuprind întreaga societate omenască. Și aceasta datorită numai faptului că oamenii se lasă capturați de inamicul de care vorbim mai sus.

Oare n'a sosit momentul acum, să ne smulgem cu un ceas mai de vreme din mâna acestui dușman nedorit? Nu este timpul să fim stăpâni la noi acasă, respingând cu toată hotărârea atacurile la cari suntem expuși? Cu siguranță, acum este momentul să ne ridicăm cu toată energia să scuturăm jugul cel greu al robiei, ca să devenim oameni liberi. Nu trebuie să dăm înapoi, chiar dacă lupta ar cere eforturi supraomenești. Cu cât lupta va fi mai grea, străduința mai mare și suferința suportată cu bărbăție, cu atât succesul va fi mai prețuit.

Toate depind în foarte mare măsură de Cel pe care-L alegem de Conducător. Dacă alegem pe Domnul Isus Hristos ca General

în lupta noastră de neatârnavă, suntem siguri că în ajutor ne vin oștirile Lui bine pregătite și perfect disciplinate. „Generalul nostru, care n'a pierdut nicio bătălie, așteaptă bucuros, un serviciu voluntar și credincios dela fiecare dintre cei ce au pășit sub steagul Său. El așteaptă ca în această luptă, ce stă să se termine în curând și care are loc între puterile binelui și între armile răului, fiecare ins să ia parte activă”. El nici nu se gândește să dea ordin de retragere, ci tot mereu ne îndeamnă: „Înainte băieți, înainte! Încă puțin și liniile inamicului vor fi cucerite”.

Domnul Isus Hristos, care cunoaște în deaproape pe acest vrăjmaș a tot ce însemnează curățenie morală, este gata să ne pună la dispoziție toată cunoștința Lui strategică, forțele cari-l stau la îndemână cât și puterea cea mare de care dispune în cer și pe pământ. El fiind aci pe pământ acum aproape douăzeci de secole, a suportat ca un erou atacurile repetate ale lui Satana. Acesta este dușmanul care trebuie să fie denunțat.

Cea mai mare bătălie pe care planeta noastră a cunoscut-o a fost aceea de pe creasta Golgotei, între oștirile Satanei și Isus Hri-

stos, pe Care cerul L-a trimis ca să biruiască. Era în joc soarta acestui pământ și cerul întreg se interesa de el. Isus mergea sigur pe drumul început, fiind convins că va învinge. Lupta a fost câștigată și lumea salvată. Isus birui răul, învinse moartea și se urcă la ceruri înconjurat de slava pe care o avea înainte la Tatăl Său.

Biruința lui Isus trebuie să fie și biruința noastră. Înainte ne stau armatele lui Satana conduse de el personal. El este cercat în lupte și energic în acțiuni. Noi suntem tineri, fără experiență și înconjurați de victimele lui, cari, ca și cadavrele pe câmpul de luptă, ne împiedecă înaintarea. Totuși, în virtutea puterii de care dispune Conducătorul nostru — Isus Hristos — să pornim înainte cu tot curajul spre biruința care ne aparține și spre cucerirea definitivă a inimii noastre pe care apoi s'o închinăm Generalului nostru.

„Stați gata, dar, având mijlocul încins cu adevărul, îmbrăcați cu platoșa neprihănirii. . . și cu scutul credinței. . . .”, zice sfântul Apostol Pavel. Să pornim deci, în frunte cu Generalul nostru, ca o armată bine organizată, înarmată, la atac. Să opunem minciunii, Adevărul; valului de răutate, urii, nemulțumirii, imoralității și lipsei de respect, o vieață dreaptă și neprihănită; iar săgeților, cari nu sunt decât ispite subtile ce ne atacă în vârsta tinereții, să le opunem scutul credinței. Dacă ne-am înarmat cu astfel de arme și am depus jurământul de credință sub steagul biruinței, Isus ia loc în fruntea noastră și ne dă comanda: „Ostașii Mei! Pentru cucerirea obiectivului din față — inimile voastre, la o vieață nouă spre binele societății și spre câștigarea Cerului — Înainte, marș!”

C. Alexe

La pășuni ierboase.

Obişnuinţele

Ce bogăţie de informaţie trebuie să fie în cartea de amintire a lui Dumnezeu! Catalogul cel mare al lui Dumnezeu cuprinde fiecare obişnuinţă a fiecărui om. În faţa acestei dovezi nepărtinitoare, fiecare ins va sta sau va cădea atunci când cazul său va fi adus la judecată, deoarece caracterul este descoperit nu prin faptele bune sau rele făcute la întâmplare, ci prin rămânerea neîntreruptă la anumite fapte şi cuvinte.

„Obişnuinţele din viaţa noastră”, zicea cineva, „sunt îmbrăcămîntea sufletului pentru veşnicie”. Toate zilele vieţii noastre sunt acordate pentru confecţionarea acestui veşmânt. Şi veşmântul acesta al obişnuinţei îl purtăm noi zi şi noapte, neîntrerupt. Becher spune: „Noi dormim, dar războiul vieţii nu se opreşte niciodată (e vorba de războiul de ţesut); şi modelul care se ţese astăzi la apusul soarelui, se va ţese şi mâine la răsăritul lui. După cum un veşmânt purtat ia forma celui ce l-a purtat, mai mult decât atunci când era nou, tot aşa stau lucrurile şi cu veşmântul obişnuinţei. Totuşi, acest fel de veşmânt, pe măsură ce se învecheşte, devine tot mai durabil şi nu poate fi desbrăcat şi aruncat aşa de uşor, ca veşmintele ce ne acopăr corpul.

Felul nostru obişnuit de gândire, vorbire şi acţiune este obişnuinţă, formată sau în formaţie. Noi posedăm un labirint întreg de obişnuinţe, folositoare şi vătămătoare. Unii nu-şi dau seama nicicum de nevoia lor de a ieşi din această reţea încurcată; alţii, zăpăciţi şi desorientaţi, se lasă desnădăjduiţi sau indiferenţi în voia acestui labirint — unde vor ieşi,

Ce poate oferi o recreaţie mai plăcută şi înnobila simţirile decât o rămânere de câteva ore în mijlocul naturii?

~~~~~
vor ieşi! Ferice de cei ce întâlnesc Călăuza, care poate să-i scoată afară teferi. Sunt mulţi cari ar dori o schimbare, cari ar dori să scape de anumite trăsături, de anumite obişnuinţe ale caracterului lor. Şi pornesc la drum cu scopul acesta. Dar — desamăgire! — după o vreme descoperă că au ajuns în acelaşi loc. Toţi aceşti oameni sunt ca şi copilaşii cari călăresc vitejeşte pe căluşei delă bălcu, având impresia că merg departe, tot mai departe, când în realitate se învârtesc în acelaşi loc.

Numai Duhul lui Dumnezeu ne poate ajuta să facem o categorisire a obişnuinţelor noastre, şi să începem o luptă pentru desrădăcinarea celor rele. Am dori să începem acţiunea, dar parcă cineva ne spune: Las'o pe altădată! Suntem sclavi în ghiara şi sub toiagul de fier al obişnuinţei Tărăgănire. Da, „lanţurile obişnuinţei sunt prea mici spre a fi simţite, până când sunt prea tari spre a putea fi sfărâmate”. „Trebuie să nu uităm că obişnuinţele sunt ca nişte cătuşe de oţel de cari cel prins nu se prea poate scutura”.

Dryden spune: „Toate obişnuinţele se formează puţin câte puţin, pe nesimţite”. Un singur fulg de zăpadă nu face nicio schimbare într'un nămete, după cum nicio singură faptă nu formează un ca-

racter. „Este cu neputință ca cineva să capete o obișnuință exactă fără un nesfârșit număr de fapte și o practică neîntreruptă”. Deși am putea începe la un moment dat să formăm sau să nimerim obișnuințe, nu putem face aceasta dintr’odată.

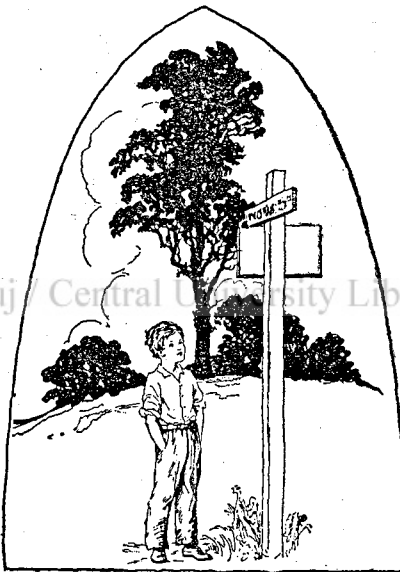
Pentru a da naștere la influențe cari atâță la fapte necugetate, sistemul nostru nervos este tot atât de sensibil ca și o harfă eoliană ale cărei coarde tremură și sună la adierea unui vânt. Intr’un chip cu totul nebănuit, lucrurile mici se ridică și se întipăresc asupra organismului nostru, înfigându-se așa de adânc că numai un efort suprem și o neîntreruptă încercare, cu lupte mari, le va șterge.

Obișnuințele ajung așa de automate, încât adeseori nici nu ne dăm seama când facem un lucru. De câte ori nu ni s’a întâmplat, mergând spre casă, să fim așa de preocupați de o anumită chestiune, încât uităm tot ce se petrecea în jurul nostru. Cu toate acestea nu greșeam să mergem mai departe, sau să nimerim în curtea vecinului. Ne trezeam cu mâna pe ivărul ușii dela intrare. După cum un spălător electric își continuă lucrarea în timp ce gospodina își vede de alte treburi, tot așa și obișnuințele noastre lucrează în vreme ce noi ne ocupăm cu altceva. Ce binecuvântare este și automatismul acesta! Lumea ar fi rămas cu mult în urmă, dacă pentru fiecare faptă, dela începerea și până la terminarea ei, ar fi avut nevoie de o cugetare atentă și o supraveghere conștientă. Obișnuințele — când e vorba de cele bune — ne fac să înaintăm repede.

Odată ajunse la stadiul automat, toate obișnuințele — bune sau rele — imprimă cuiva o anumită caracteristică. Ele sunt sârguincioase, totdeauna gata să facă ceva. Micșorează atenția conștientă și sunt mai precise în acțiune. Depun un efort mai mic, sunt mai puțin plictisitoare, și termină în timp mai puțin decât e-

forturile conștiente. Ele se desvoltă prin exercițiu și puterea lor este dublată prin sprijinul nostru.

Un elev talentat depune un efort chinuitor ca să învețe să cânte la pian, căpătând precizie în multe probleme de cetire a notelor, legătura între note și chei, ritm, acord, tehnică, ton și expresie. Repetarea atentă aduce cu sine dibăcie în mișcarea mușchilor și nervilor. În cele din urmă este în stare să execute în același timp operațiuni pe cari înainte trebuia să le facă separat. Este în stare să citească pasajii întregi deodată de pe partitură sau din memorie. Iată un elev, care vrea să facă pe autodidactul. Invață singur

partiturile, și își dă silința să le învețe așa de perfect, încât la examinare să nu i se găsească nicio vină. Așteaptă cu nerăbdare momentul să arate ce poate. Profesorul ascultă. . . . o sumedenie de greșeli de interpretare. Il face atent, ici, colo. . . . Nimic. Încă odată. Greșelile se repetă. Atunci profesorul, îmbufnat și plin de regret trebuie să spună elevului să lase partiturile acelea cu bucluc laoparte până când dinții vremii vor face să dispară obișnuințele rele. Apoi să fie formate altele corecte.

Obișnuințele bune se luptă în chip hotărît pentru sănătatea și

fericirea celui ce le are. Obișnuințele rele apar ca buruienile fără să fie încurajate sau sprijinite, făcând daune nespou de mari. Prezența acestor două categorii în viață dă naștere la conflicte cari năruiesc moralitatea. Ele nu vor și nu pot să conlucreze. „Orice casă desbinată împotriva ei înșiși, nu poate dăinui”. Acela care vrea să fie stăpânul casei sale trebuie să aleagă. El poate să aleagă obișnuințe cari sunt slujitori credincioși, ascultători și folositori, sau din acelea nefolositoare și încăpățanate, cari devin stăpâni dictatoriali: obișnuințele cari sunt prieteni pe viață, credincioși și de ajutor pentru toate lucrurile ce alcătuiesc viața, sau dușmani bârfași, trădători ai oricărei încrederi, cari te părăsc când nu te gândești: obișnuințele cari sunt aliați, cari țin tovărășia, cari se învoiesc să dea sprijinul moral, sau inamici porniți, nemiloși față de învinși; obișnuințele cari sunt lucrători îndemânatici și pe cari te poți bizui, lucrători cari inspiră încredere, sau lucrători dibaci în a amăgi, demni de a fi bănuți; obișnuințe cari sunt buni economiști ce clădesc cu succes pentru veșnicie, sau risipitori nepăsători, cari vor aduce ruina și pieirea veșnică.

„Caracterul este alegere dănuitoare”. Să ne grăbim să alegem obișnuințele cele bune, cari durează veșnic. Dacă începem din vreme, ele sunt tot așa de ușor de format, ca și cele rele, și tot așa de greu de pierdut. „Mai mult decât orice dar natural, obișnuințele formate în primii ani hotărăsc dacă un om va fi învingător sau învins în lupta vieții. Tinerețea este timpul semănatului. Ea determină caracterul secerișului, pentru viața aceasta și pentru viața viitoare”.

Odată semănat și lăsat să prindă rădăcini în viața noastră, obișnuințele trebuie să fie trecute prin ciur și curățite prin vânturătoarea cuvântului lui Dumnezeu. Ce bucurie, sau ce durere, vom simți, când ne vom vedea în fața secerișului din urmă! Vom avea

noi atunci plăcere de ochiul pătrunzător al lui Dumnezeu, care, cu lopata în mână, este gata să-și curețe aria?

Haosul obișnuințelor noastre nu se luminează prin vreo intenție ideală, printr'o pornire entusiastă, sau prin altceva de natura aceasta, ci printr'o hotărâre dreaptă. Este nevoie de o acțiune hotărâtă. O îndepărtare hotărâtă dela obișnuințele dăunătoare hotărăște înfrângerea lor. Așa dar, noi trebuie să ne formăm obișnuința de a forma obișnuinți bune. Suntem indemnati să desăvârșim „propria noastră mântuire cu frică și cu cutremur”. După ce am aruncat balastul de obișnuinți otrăvitoare de suflet, nu trebuie să plutim ca niște sfărâmaturi de vas. O voință stăruitoare își procură o putere de mișcare, și la cârmă este Cineva pe care oricine se poate bizui, „căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea”. Prin credință, rugăciune și studiu, aflăm care este plăcerea Sa și voința noastră. El vrea și face. Noi trebuie să vrem și să facem. Nu este nicio altă cale. Când dăm greș, înțelepciunea stă în răbdare stăruitoare. Poate că avem nevoie de alt mediu. Pavel petrecu aproape trei ani de zile în Arabia; Iacob douăzeci și unu de ani în Padan-Aram, iar Moise patruzeci de ani în Madian, sfărâmând obișnuințele vechi și formând altele noi.

Cele mai prețuite virtuți sunt dezvoltate prin cultivarea calităților cari sunt opuse defectelor noastre vădite. Invingând răul prin bine, părțile noastre cele mai slabe devin cele mai tari. Obișnuințele rele nu dau nicio siguranță. Numai obișnuințele bune micșorează primejdia de a cădea atunci când suntem asaltați de ispite, și

măresc posibilitatea de a ne ridica atunci când suntem înfrânți.

„Obișnuințele deși la început sunt ca niște fire de păianjen, tremurând la orice adiere de vânt,

se pot dovedi la sfârșit ca niște zale de oțel călit în foc, cari leagă . . . . . fie spre viață, fie spre moarte veșnică”.

Adapt. M. I.

Fii liniștit . . . . .

(Urmare dela pag. 6)

de îndoială în mintea lui cu privire la puterea lui Dumnezeu de a păstra.

Și acum, iubite tânăr sau tânără, reamintindu-ne aceste manifestări ale griji iubitoare a lui Dumnezeu față de copiii Săi, ce însemnătate au încercările tale și ale mele? Nu se poate spune că suntem scutiți de ele, pentru că Dumnezeu zice: „Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia, pe cari-i iubesc”. Dar trebuie să ne aducem aminte că deși „orice pedeapsă, deocamdată pare o pricină de întristare, și nu de bucurie; totuși mai pe urmă aduce celor ce au trecut prin școala ei roada dătătoare de pace a neprihănirii”.

Așa dar, să nu facem greșeala de a ne descuraja sau de a pierde încrederea în Dumnezeu când lucrurile nu merg așa cum ne închipuiam noi. Chiar când încercările și ispitele se îngrămădesc,

când primejdia pare a pândi din fiecare parte, Domnul nu ne-a părăsit. El nu va îngădui să fim încercați peste puterile noastre, și este privilegiul nostru de a avea credință în El în fața oricărei greutăți, fie mare, fie mică.

El nu Se schimbă, ci este același ieri, azi, și în veci. De aceea când suntem ispitiți să ne alarmăm din pricina situației în care ne găsim, să primim indemnul pe care ni-l dă El: „Fii liniștit și să știi că Eu sunt Dumnezeu”.

P. V.

Cetiti și răspândiți

Amicul Tinerimii

Prin muncă sârguincioasă la succes în viață.

O clipă de întârziere însemnează o oră de alergare

Tineri, e timpul vostru!

(Urmare dela pag. 4)

lăudat și foarte necesar, nu era deajuns. Credința era indispensabilă, și în cazul lui nu putea să fie dezvoltată, până ce încrederea în bogății nu era dată laoparte.

Tânărul plecă întristat, nevrând să facă sacrificiul ce i se cerea. Deși nu știa, ocazia cea mare a vieții sale trecuse. El și-a păstrat banii, dar a pierdut bogățiile veșnice. În loc de a deveni un mare conducător în lucrarea lui Dumnezeu și un luptător pentru succesul primei biserici creștine, el dispăre, și tot ce mai ră-

mâne este raportul unei greșeli cu urmări tragice.

Dumnezeu vorbește astăzi tineretului prin Duhul Său. Privindu-i, El îi iubește. El zice oricărui tânăr: „Fiule, dă-Mi inima ta”. El adresează fiecărei tinere invitația: „Veniți la Mine. . . . . Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați dela Mine”. El dorește ca să-i salveze dela răul care este în lume, și să-i ferească de judecățile cari vor veni curând asupra ei. El dorește ca ei să-și predea viețile în mâinile Lui, pen-

tru ca El să facă din ei bărbați și femei puternici după inima Lui. El îi cheamă spre a-i putea trimite ca să ridice sus stindardul Său căzut, în locurile întunecoase ale pământului. El așteaptă să-i folosească pentru pregătirea unui popor care să-L întâmpine la venirea Lui.

Banii sau poziția socială nu au importanță înaintea Lui. El găsi pe David la oi, pe Gheleon la teasc și pe Pavel pe drumul spre Damasc. Nu locul sau poziția socială are greutate înaintea Lui, ci voioșia de a asculta și de a te supune. Amos era un simplu păstor, un strângător de smochine, cel mai sărac între săraci, cu toate acestea Domnul îl luă dela oile sale, și-i zise: „Du-te și proorocește poporului Meu Izrail”. Tot lui i-a fost dată mișcătoarea solie: „A venit sfârșitul. . . . Pregătește-te să întâlnești pe Dumnezeul tău”.

Ați auzit voi, scumpi copilași, tineri și tinere, chemarea Domnului? Poate că El vă vorbește chiar acum. Dacă astfel stau lucrurile, este un moment de supremă ocazie. Ascultați cu grijă. Spuneți-I Lui că doriți să faceți voia Lui, că doriți ajutorul Lui. Și dacă El vă cere să fiți luptători pentru El în această oră importantă, primiți însărcinarea dată. Spuneți-I, ca și Isaia în tineretea lui, „Iată-mă, trimite-mă”. Isa. 6, 8. Un astfel de act de predate vă va aduce numaidecât în rândul celor aleși ai Săi, și va deschide cele mai mari posibilități de bogată și plăcută comuniune și lucrare cu El. Veți ajunge ceva cu mult mai mare decât ați fi ajuns vreodată fără El, o putere vie pentru bine, un neîntrerupt izvor de binecuvântare. Cineva scria: „Nu este nicio limită pentru posibilitățile vieții aceleia care este cu totul predată lui Dumnezeu, care a devenit deschizătura sau canalul, prin care Dumnezeu poate să Se toarne pe Sine în lume”.

A. S. M.

La împărțea!

Johann-Sebastian Bach

„Am lucrat cu tragere de inimă. Ori-
cine va lucra cu tragere de inimă tot
ca mine, va realiza tot atâta”. J. S.
Bach

Pe malurile unui râuleț cu ape de cristal, din Turingia, se află așezat un sătuleț cu numele Wechmar. Două șiraguri de sălcii și plop străjuiesc deoparte și de alta râulețul. Iată, colo se ridică odinioară o moară, a cărei vatră de abia se mai cunoaște. Pe meleagurile acestea s'au născut primii Bach-i, strămoșii glorioșului Johann-Sébastien.

Numele de Bach se găsește de prima dată în registrele de stare civilă din Ohrdruf, cu data de 13 Februarie, 1563. La scurtă vreme după apariția lui Luther, Veit Bach care se dusese la Presburg unde se ocupa cu brutăria, trebui să plece din locul acesta ca să-și salveze credința luterană, stabilindu-se în satul lui natal, la moară. Veit Bach iubea foarte mult muzica. El avea o chitară rablagită la care tot îi zicea mereu, acopiat de șgomotul monoton al morii în mișcare. Așa a început muzica în această familie.

După acest morar meloman, toți cei cari se nascură din această familie din generație în generație timp de două secole, deveniră muzicanți de profesie.

Johann-Sébastien Bach se născu la 21 Martie, 1685 la Eisenach. Cunoscu durerea prea de timpuriu. Scumpa lui măicuță muri când el era în vârstă numai de nouă ani. Dar parcă soarta nu se mulțumise cu atât, și la vârsta de zece ani îi răpi și pe tatăl. Îi mai rămăsese un frate mai mare, Johann-Christoph, organist la Ohrdruf, la care se duse să locuiască. În acest orașel de 6.000 de lo-

cutori se afla și un gimnaziu, la care fu înscris și micul Johann-Sébastien. Inclinațiile sale muzicale și vocea-i plăcută îl recomandară conducătorilor corului ce cânta la catedrală.

Johann-Sébastien urmă la gimnaziul din Ohrdruf până la vârsta de cincisprezece ani. Foarte silitor și inteligent, învășase să traducă pe Cicero și alți autori latini, și să compună chiar discursuri în latinește.

Dar a trebuit să plece înainte de terminarea studiilor, deoarece fratele său fiind împovărat cu o familie grea, nu-l mai putea ajuta. Singur pe lume la vârsta de cincisprezece ani, viitorul autor al operei cu numele *Passions* își începu viața de muzicant rătăcitor, care avea să dureze multă vreme. În tovărășia unui camarad, a ajuns până la țărmurile Mării Nordului. Aci găsi un post de cantor la Lüneburg, și își continuă stu-

diile la gimnaziu, unde se iniție în principiile retoricii. Tot aci învăță să cânte operele maestrilor din vremurile trecute, Carissimi, Monteverdi, Henri Schütz, etc. . . . Biblioteca muzicală a colegiului avea chiar și operele strămoșilor săi.

Și-a continuat călătoria până la Hamburg. După trei ani îl găsim în Saxonia, ca violonist al prințului Iohann-Ernst, fratele ducelui de Weimar.

La vârsta de optsprezece ani își făcuse deja o mică faimă de organist. În același an fu chemat la Arnstadt pentru a inaugura o nouă orgă. Execuția făcu o așa impresie, încât fu invitat să rămână ca titular al instrumentului. Serviciul lui Bach nu-i prea lua mult timp, dar mai trebuia să conducă și corul școlărilor, și de aci luară naștere ciocniri cu subalternii săi, și certuri cari vom vedea că se continuă în tot timpul carierei sale.

După doi ani petrecuți la Arnstadt, Bach simțea nevoia să mai schimbe aerul, și să mai plece să colinde lumea. Ceru pentru aceasta un concediu de două luni, și absentă dela datorie mai mult de patru luni! Se duse să asculte pe Buxtehude, mare muzicant și organist la Lübeck. La întoarcere trebui să-și dea socoteala. Consistoriul îl învinuia că își neglijează elevii, și că dăduse voie unei tinere străine să cânte la orgă. Această tânără nu era alta decât o verișoară cu care se va căsători mai târziu.

Un astfel de mediu nu era de natură, să încurajeze pe un artist. Plecă. Fu chemat la Mülhausen pentru a inaugura o nouă orgă, și tot ca și la Arnstadt, fu reținut. Această plecare avu loc odată cu căsătoria lui, la 17 Octombrie, 1707. Legătura lor nu fu ruptă decât prin moartea soției sale, după treisprezece ani de căsnicie. Avură opt copii, dintre cari doi gemeni muriră de mici.

Orașul era prada certurilor religioase

și Bach nu rămase nici aci multă vreme. Încă dela începutul familiei, Bach-ii fură tot mereu devotați cultului luteran, și cel mai de seamă reprezentant al lor nu i-a desmințit.

În cele din urmă a fost chemat de cele de Saxa-Weimar, care îl numi muzicant al curții și organist al capelei. În timpul acesta compuse Bach capodoperile sale pentru orgă: fugi, preludii, fantezii, cântări bisericești, tocate, monumente nemuritoare de muzică curată și sublimă.

Între timp a făcut adevărate turnee de virtuozitate, în urma cărora a fost foarte mult aplaudat. La Cassel, prințul de Hessa, viitor rege al Suediei, transportat de entuziasm, își scoase din deget un inel împodobit cu o piatră prețioasă și i-l dădu cadou.

La Weimar se proiectă un concurs de organişti între el și artistul francez Marchand. Dar în ziua când să aibă loc bălălia, acesta din urmă fu cuprins de o așa frică de superioritatea lui Bach, încât se făcu nevăzut. De altfel Johann-Sébastien părea a nu da prea mare importanță acestui fapt.

Cu toate acestea, Weimar nu era locul care îi convenea. Când ceru să i se da concediu, fu aruncat fără veste în închisoare. De aci fu liberat, dar „pus în disgrație”. Se duse la Cöthen, unde domnea prințul de Anhalt. Tânărul principe Leopold se împrietenii cu el dela început. Aci compune el *Concertele brandeburgheze*, *Clavecinul bine acordat* și prima sa *Cantată profană*. Tot cu această ocazie face Sébastian Bach ultima sa călătorie prin părțile de nord.

La întoarcere din acest turneu cu prințul, fu încercat de cea mai mare durere din viață. Când ajunse acasă își găsi căminul gol. Soția sa murise. După un

an și jumătate de văduvie se recăsători. Această soție a doua îi dădu patru sprezece copii. Mulți dintre ei muriră la o vârstă fragedă.

Prietenii prinților nu durează veșnic. Leopold se căsători, și Bach care avea acum vârsta de aproape patruzeci de ani se stabili la Leipzig. Aci își puse candidatura pentru postul de Cantor la Thomas Schule, și la 5 Mai, 1723 fu admis de consiliul orașului.

Bach era nu numai șeful corului, dar în sfat era un înalt demnitar. . . . și din pricina aceasta certurile între el și canonicii erau dese. Pentru Duminecele de peste an, Bach compuse cinci cicluri de Cantate. Ansamblul a trebuit să formeze un total de 285 de cantate, din cari 190 mai dănuie încă și au fost publicate. El mai compuse încă muzică pentru cinci messe, dintre cari monumentala *Messă în si minor*, patru Sanctus și Magnificat, apoi cantate funebre și profane, și o multime de alte compoziții de mai mică importanță, dar având cu toatele pecetea geniului.

După ce își executa operele, Bach le aranja într'un sertar de unde nu mai ieșeau.

La Leipzig neînțelegerile au fost și mai mari. Discuțiile, dojanale, șezile, gâlcevil, șicanele, se țineau lanț. Dar și Cantorul se pricepea de minune să fină piept adversarilor săi, și cum nu avea un caracter ales, certurile se înnoiau și se agravau. Rectorul școlii îi reduse bugetul la minimum. Bach protestă și consiliul unde fusese luate aceste generoase măsuri, declară: „Cantorul este incorijibil”. Bach făcu apel la suveran, și superiorii săi găsiră în aceasta un motiv pentru noui greutăți. Era așa de descurajat, încât șapte ani după ce fusese numit la Leipzig, și după ce dăduse la

iveală cele mai mari capodopere, se gândea să-și ia iar lumea în cap.

Dar nici de confrății săi muzicanți nu era mai bine înțeles. Ceva mai norocos fu în cercurile universitare, și dirijă câteva timp concertele unui *Collegium Musicum*, pentru care scrise cea mai mare parte din cantatele sale profane. Dar mai ales în familie avu Bach cele mai frumoase satisfacții muzicale. „Toți sunt muzicanți înnașcuți”, zicea el.

Ultimul eveniment al acestei vieți liniștite și puțin romantice, fu călătoria pe care Bach o făcu la Berlin, la chemarea regelui Frederic. Aci avu succese răsunătoare.

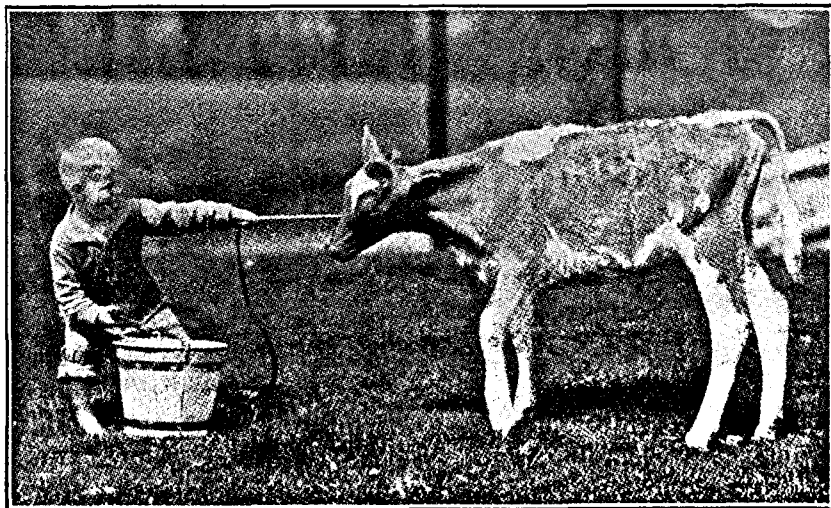
Ajunș la vârsta de 65 de ani, sănătatea îl părăsea. Bach ajunse orb. Pe patul de moarte dictă generelui său ultimul coral. Vederea îi reveni într'una din zile, dar numai ca o tresărire finală. La 28 Iulie, 1750 își dădu sfârșitul. La 31 ale aceleiași luni a fost înmormântat în cimitirul Sfântul Ioan, fără ca cineva să se gândească să-i pună un semn la mormânt.

La Thomas Schule — instituția unde slujise mai înainte — singurul omagiu funebru fusese: „Poate că d-l Bach era un mare muzicant, dar era un rău pedagog”. S'a refuzat o pensiune văduvei sale, care a murit în mizerie.

Patru dintre fiii lui Bach călcară cu cinste pe urmele sale. După 1750 toată lumea aceasta de artiști se împrăstie repede, și amintirile se stinseră în grabă. Mozart, trecând într'o zi pe la Leipzig, descoperi o parte din operele marelui maestru. Puțin câte puțin lumea a început să-l cunoască mai bine. . . . după moarte! În 1829, o mare execuție a operii Patimile Domnului după Sf. Matei fu dirijată de Mendelssohn.

Deschizându-se un drum pe locul unde se credea că e înmormântat Bach, trecătorii călcau în picioare rămășițele pământești. Cineva a luat inițiativa pentru încetarea acestei impietăți. Terenul a fost săpat, și s'au scos câteva schelete. Pentru a se putea ști care era cel al autorului operii *Actus Tragicus*, un sculptor a acoperit cu ghips mai multe cranii. Unul din aceste mulate permise recunoașterea feței care ne este cunoscută din portrete. J.-S. Bach fusese regăsit. După această macabră experiență s'au executat cele mai multe busturi dedicate memoriei sale. . . . !

J. C.

Micul gospodar își face lucrul cu multă seriozitate și tragerc de. . . . funie.

Ca David

— Dacă aş fi fost acolo când Goliat şi-a bătut joc de Izrailiţi, ştii ce aş fi făcut, mămico?

Foarte mirată, mama întrebă:

— Ce-ai fi făcut, dragul mamei?

— Aş fi luat-o înainte lui David, se grăbi Georgel să răspundă. Eu ştiu să alerg foarte repede. M'aş fi năpustit asupra lui Goliat şi l-aş fi omorât tot aşa de uşor ca şi David. Şi apoi, ce plăcere să auzi pe Izrailiţi cântând de bucurie că eu am omorât pe uriaş!

— Dar, dragul meu, să ştii că mai sunt uriaşi cari n'au fost doborâţi la pământ, şi unii îţi dau târcoale chiar aci.

Acum era rândul lui Georgel să se mire. El se întreba ce voia mama lui să spună prin asta. Se luptase victorios cu mulţi dintre tovarăşii din cartier, şi nu era nimeni în stare să ridice greutatea mai mari ca el. Tot el fusese cel care câştigase cupa şcolară pentru sărituri şi nu era jucător mai bun decât el la fotbal. De ce n'ar avea dreptate şi în privinţa lui Goliat?

Mama continuă:

— Dragul mamei, îţi aduci aminte că David zisese regelui Saul: „Robul tău se va duce să se bată cu el (cu Filisteantul)”. Zicând aceasta, David arăta că este plin de bunăvoinţă. Dar atât nu era de ajuns, ci era şi gata să înfrunte pe uriaş. El făcu tot ce sta în puterile lui şi ajutorul lui

Dumnezeu îi asigură biruinţa. Ţi-aduci aminte cu ce cuvinte se adresă el lui Goliat că Dumnezeu îl va da în mâinile sale? „Tu vii împotriva mea cu sabie, cu suliţă şi cu pavăză; iar eu vin împotriva ta în Numele Domnului oştirilor, în Numele Dumnezeului oştirii lui Izrail, pe care ai ocărit-o. Astăzi Domnul te va da în mâinile mele”. Apoi el se servi de praştia lui, iar credinţa lui în Dumnezeu împreună cu iscusinţa lui îi asigură biruinţa. Tot aşa ai putea şi tu să doborî la pământ pe uriaşii cari caută să pună stăpânire pe tine. N'ai nevoie să mergi prea departe ca să te baţi cu ei, şi nici nu trebuie să-ţi pară rău că n'ai trăit pe vremea lui David.

— Dar, mămico, fă-mă să înţeleg. N'am văzut niciun uriaş pe aici, şi d-ta îmi vorbeşti de ei ca şi cum ar fi cu zecile.

— Da, da. Sunt foarte mulţi. Te asigur eu. Şi de mai multe ori te urmăresc ei pe tine decât tu pe ei. Şi dacă tu n'ai intenţia să-i urmăreşti acolo unde se află, apoi îşi iau ei sarcina de a veni asupra ta. înarmaţi cu săbiile lor lungi şi tăioase ca să te lovească şi să te facă să cazi, dacă este cu putinţă. Vrei să-ţi spun pe nume pe câţiva dintre ei?

Cel mai mare, cel care conduce adesea banda, se numeşte Lăudăroşie, care este însoţit aproape totdeauna de Vanitate. Apoi este Lene, Hartă, Incăpăţănare, Egoism, Lăcomie, şi mulţi alţii. Dar

dacă ai să ajungi să-i dobori pe aceştia, n'o să mai ai mult de lucru ca să te scapi şi de ceilalţi. Eşti tu gata, ca şi David, să te avâţi în luptă?

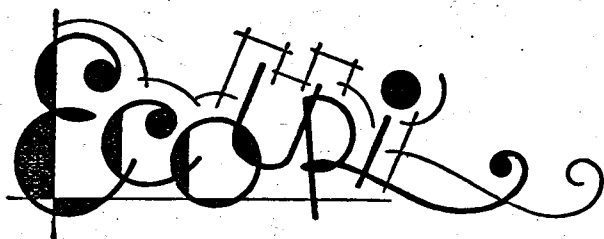
— A, acum înţeleg ce vrei să-mi spui! Dar ce fel de praştie aş putea întrebuinţa ca să-i lovesc cu atâta siguranţă ca şi David?

— Dar de ce să nu faci şi tu ca el, scumpul meu? Ştii tu că David nu se bizuia pe puterea lui. El avea asigurarea că Dumnezeu este alături de el, şi tocmai pentru că Dumnezeu îi veni în ajutor putu el să arunce cu atâta precizie piatra care lovi de moarte pe puternicul Goliat. Tot aşa şi tu, Georgel, vei putea să birueşti obiceiurile tale rele, defectele tale, dacă vei ruga pe Dumnezeu să vină în ajutorul tău, şi dacă îl vei lăsa să lucreze în favoarea ta. Atunci El îţi va da şi ţie victoria ca lui David.

În Sfânta Scriptură există texte măreţe de cari ne putem servi ca de o praştie. . . .

— O praştie, da. Arată-mi unul din acele texte, mămico. Am să-l învăţ pe dinafară şi mă voi servi de el ca să lovesc de moarte pe uriaşii mei.

— Iată unul. Aş dori să-l strângi în inima ta mult mai mult decât strângea David praştia în mâinile sale. „Incede-te în Domnul din toată inima ta, şi nu te bizui pe înţelepciunea ta! Recunoaşte-L în toate căile tale, şi El îţi va netezi cărările”. Textul acesta se găseşte în cartea Proverbelor, capitolul 3, versetele 5 şi 6. Cu el tu poţi să strigi ca şi David: „Robul tău se va duce să se bată cu Filisteantul”.

Se spune că în Germania s'a descoperit un ser care, dacă este injectat în trunchiul unui arbore, îl face pe acesta „să doarmă”, și permite transplantarea lui fără nicio vătămare.

***

Radium-ul este de 25.000 de ori mai valoros decât aurul.

***

În localitatea Ketchikan, Alaska, străzile sunt pavate cu scânduri.

***

Themistocle, marele bărbat politic și general atenian, știa pe nume pe toți cei 20.000 de locuitori ai Atenei.

***

Cea mai mare parte din comerțul a treizeci de națiuni se face prin marea Mediterană.

***

Hailé Selassie, fostul împărat al Abisiniei, a ajuns într-o așa de mare strâmtorare financiară, încât caută să-și vândă ultima casă și ultimul automobil. Douăzeci și două de persoane locuiesc cu el în Anglia, dar nu poate să facă decât un singur foc într-una din camerele mari sale locuințe.

***

Cel mai înalt om din lume este originar din Alexandria din Egipt. Numele lui este Saadi Ghazi, și e în vârstă de douăzeci și șase de ani. Înălțimea sa este de aproape trei metri și pare a nu se mulțumi cu atât... tot mai crește.

***

La unele ferme din Norvegia scările alcătuiesc singurul mijloc de a pătrunde în interiorul lor, deoarece unele sunt așezate prin locuri inaccesibile în munți. Era un obicei foarte răspândit ca fermierii să ridice scările atunci când percepții voiau să le facă o vizită. Dar acum legea cere ca fiecare să-și facă o scară fixă de fier.

***

Răspândirea Sfintei Scripturi este cu adevărat uimitoare. Socoteli precise arată că de când Gutemberg a tipărit prima ediție, s'au răspândit în lumea întreagă 960 de milioane de exemplare. Această carte, în întregime sau în parte, a fost tradusă până acum în o mie de limbi diferite.

***

În anii de criză scaunele bărbierilor americani sunt transportate în Congo. Acolo sunt folosite ca tronuri pentru șefii de triburi.

***

Profesorul Ben Wood dela universitatea din Columbia are o mașină care notează tezele. Ea poate fi folosită și pentru tezele „bune și pentru cele rele”. Examinatorul subliniază „greșelile”, apoi introduce fiecare teză în mașină, care „vede” greșelile și le totalizează.

***

Primul plug turnat, făcut în Statele Unite în anul 1797, a fost aruncat de către fermierii din New-Jersey. Ei credeau că fierul turnat otrăvește pământul și favorizează creșterea buruienilor.

***

George Crile, eminentul chirurg din Cleveland (Ohio), a făcut până la 30 de operațiuni într'un spațiu de timp de 9 ore și jumătate.

***

Se scotește că războiul nedeclarat pe care Japonia îl duce în China, a costat-o pe aceasta dintâi 5.000.000. de dolari pe zi.

***

Edgar Allen Poe a scris, a scris iarăși și a revăzut poema sa „The Raven” (Corbii) cu intermitență timp de zece ani. Cu toate acestea a fost nevoit s'o vândă numai pentru zece dolari — un dolar pentru fiecare an de lucru.

***

La stațiunea de radio din Nanking (China), știrile trebuie să fie date în limbile: mandarină, cantonesă, amoesă și engleză, pentru ca să fie înțelese de toți ascultătorii.

***

Un nou aparat electric de fotografiat, așa de mic încât poate fi înghițit fără greutate, poate fi în interiorul stomacului.

***

Există până în ziua de azi cartea de rugăciuni în care Maria Antoaneta și-a scris ultimele cuvinte. De fapt ea a fost expusă încă din 1885 în biblioteca publică, Chalons-sur-Marne, Franța. Cuvintele de rămas bun au fost scrise copiilor ei în 16 Octombrie, 1793, cu câteva ore înainte de a merge la ghilotină.

***

Orașul Los Angeles din California este cel mai mare oraș din lume ca întindere.

***

Paganini, celebrul compozitor italian, putea să execute la perfecție bucăți muzicale foarte grele pe o singură coardă a vioarei sale.

***

Cele șapte orașe mari din Europa sunt: Londra (mai mult de 8 milioane de locuitori), Parisul cu suburbiile (aproape 5 milioane), Berlinul (mai mult de 4 milioane), Moscova (3.700.000), Leningrad (2.850.000), Viena (1.900.000) și Varșovia (1.250.000).

***

Savanții americani au ajuns la descoperirea că avionul de acrobații, cu rezele sale schimbări de presiune, ar constitui un tratament important folosit cu succes împotriva surzeniei. Surzi luați în avion de către piloți și trecuți prin toată gama de acrobații, ar fi fost cu totul vindecați. Dar această nouă vine din America.

***

Un scriitor din Los Angeles, Vincent Wright, în vârstă de 66 de ani, a terminat de cănd un roman *Gadsby*, în care litera „e” nu e întrebuințată niciodată. Natural, un astfel de tur de forță, cu totul nefolositor de altfel, ar fi fost cu neputință în limba română.

***

Director: MIHAIL MANEA
Redactor: MIHAIL IONESCU

Redacția și Administrația, București 4. Strada Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116. Tel. 3-45-61.

AMICUL TINERIMII, revistă bimestrială, pentru îndrumarea morală a Tineretului. Anul VI. No. 3/1938. Abon. pe un an lei 48, un număr lei 8. Tip. și Edit. „C. E.” București IV. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116.